

gljivosti. Ni dovolj, da obvladaš motor, potrebno je še dodatno znanje, poligon, ko te res nekdo pripravi na vožnjo na terenu. Pomemben je pogled, ki ne sme biti usmerjen v oviro, ampak v smer izhoda, vožnje naprej.

Za varno vožnjo je potrebna zaščitna oprema, ki lahko ubrani težke poškodbe, potrebna pa je tudi zdrava pamet in budno spremljanje vožnje, da znaš predvideti najmanjšo nevarnost.

Vam je v oporo tudi vera?

Pri delu mi je v oporo tudi vera, ki je del mojega življenja. Redno hodimo k nedeljski maši, pri kateri tudi dejavno sodelujemo. Z ženo bereva berilo, s kitaro spremljam petje pri družinskih mašah.

Vam ostaja kak dogodek pri reševanju posebej v spominu?

V spominu mi ostaja neuspešno reševanje enoinpolletnega otroka, ki se je utopil v potoku. Bil je že tako podhlajen, da ga kljub temu, da smo ga oživljali tri ure in pol, žal nismo uspeli rešiti. Otrok je umrl.

Bilo pa je tudi veliko lepih dogodkov. V vasici blizu Ljubljane je tako nekoč gospod, medtem ko se je pripravljaj za obisk pri zdravniku, doživel srčni zastoj. Med prhanjem se je zgrudil. Žena je poklicala reševalno službo in moža takoj začela oživljati. Hitro sem prišel na kraj nezgode. Začel sem ga strokovno oživljati, vstavil sem kanal, prišla je reševalna ekipa. Prihodnji dan sem s tem človekom že govoril. To je bilo res lepo.

Ali lahko spite, ko je za vami naporen dan, smrt ponesrečenca?

Verjetno ne bi spal, če ne bi naredil vsega, kar je v moji moči. Če daš vse od sebe, gre narava svojo pot. Poskušaš narediti vse, kar je mogoče, ali še malo več in potem si nekako pomirjen.

Ste tudi glasbenik? Kakšna glasba vam je blizu?

Igram bobne, tudi kitaro in druge inštrumente. V glasbi se zares sprostim. Od tuje glasbe mi je všeč Sting, od naših so mi všeč novogoriški Avtomobili in Severa Gjurin.

Če bi se še enkrat odločali za poklic, bi izbrali istega?

Seveda. Sploh ne bi razmišljal drugače. Začutil sem ga že pri petih letih. Doma smo imeli star kombi in smo se igrali reševalce. V osmem razredu sem bil v bolnišnici, ker se mi je razlil slepič. Tri tedne sem bil v intenzivni oskrbi. Takrat sem se dokončno odločil, da želim postati reševalec. V tem poklicu res ne delaš zaradi denarja. Osreči pa te to, da nekemu pomagaš, mu rešiš življenje.

Kaj lahko naredimo mi, ko vidimo nesrečo?

Hiter klic je zelo pomemben, ker je vsaka minuta dragocena. Velja pravilo, da ne sme miniti več kot ena ura (pri hudih poškodbah) od časa nezgode do sprejema v bolnišnici. Prepričan sem, da bi bilo potrebno že v osnovnih šolah uvesti predmet prve pomoči.

Bistveno je, da se znamo umiriti, postaviti trikotnik. Potem pristopimo k poškodovancu, vedno tako, da nas gleda v oči, ne da se obrača. Močno krvavitev skušamo takoj ustaviti in fiksiramo ponesrečenca.

Nato preverimo njegovo odzivnost. Če je neodziven (nezavesten), sprostimo dihalno pot in ocenimo dihanje in posredne znake krvnega obtoka (premikanje, kašljanje idr.). Če ne diha ali v to nismo prepričani, moramo nemudoma pričeti s temeljnimi postopki oživljanja: 30 masaž srca in dva vdih. Če imamo predsodke pred izvajanjem umetnega dihanja, lahko izvajamo samo srčno masažo. Gremo vedno s prednje strani, ker se bojimo poškodbe vratne hrbtenice.